

CD's

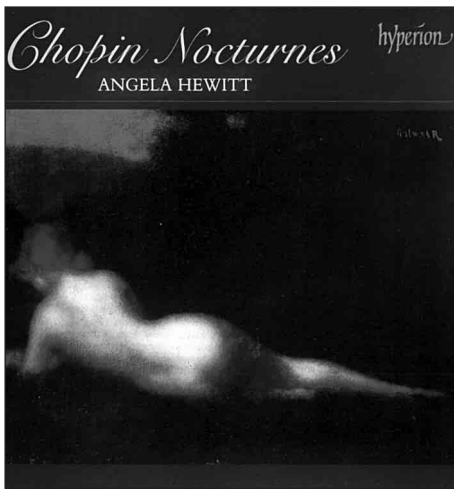
HET IS niet omdat de melodie vertrouwd in de oren klinkt, dat je die makkelijk kunt spelen. Vertrouwdheid leidt immers vaak tot slordigheid, en dat is wat je best niet met een nocturne van Frédéric Chopin uitspookt. Zijn muziek is te bezonnen om met grove tranerigheid te worden gespeeld, en te licht om met veel gebonk te worden vertolkt.

De Pools-Franse componist was immers niet enkel een bijzonder begaafd vakman met partituren, hij was evenzeer een geniaal uitvoerder, die door de critici van toen ten onrechte werd versleten voor salonmuzikant. Chopin was veel klassieker dan vaak gedacht en stond ook dicht bij Beethoven. Zijn eigen pianospel was naar verluidt bijzonder ritmisch en krachtig, terwijl zijn aanslag ongewoon gelijkmatig bleef. Dat is een speelwijze die de Canadese virtuoze Angela Hewitt na aan het hart ligt en die we dan ook met vreugde op deze nieuwe cd ontdekken.

Het begrip nocturne plukte de toondichter bij John Field, een Iers componist die als pianovirtuoos door heel Europa reisde en zelfs in Oost-Europa optrad in het begin van de negentiende eeuw. Schumann en Liszt bewonderden zijn nocturnes en Chopin bracht deze muziekvorm tot absolute perfectie. Chopins nocturnes worden gekenmerkt door schitterende harmonieën en prachtige melodische lijnen. Eigenlijk is alles mooi aan zo'n nocturne: de rauwe gevoelens zijn sterk en de expressie is gewoon hemels.

Moeilijke muziek is het ook, tegelijk teer en vol gebalde kracht. Met een Angela Hewitt in bloedvorm, is dit werkelijk een concert waar de vonken van af springen. En dat is des te merkwaardiger, omdat nocturnes vaak veel te traag en slap worden gespeeld. De dubbel-cd bevat trouwens ook nog de vier impromptu's die Chopins improvisatietalent bijzonder illustreren. (JC)

Chopin, *The Complete Nocturnes & Impromptus*, door Angela Hewitt (piano), dubbel-cd, Hypérion (distributie Laval), CDA67371/2, 40 euro.

GRROOT succes bij de tijdgenoten is niet altijd een voordeel. Dat ondervond John Field die we hierboven al vermeldden. De man werd geboren in 1782 in Dublin en ontpopte zich onder aanmoediging van zijn ambitieuze vader als een pianistiek wonderkind. Het succes voerde hem naar Londen, destijds een belangrijke stad voor pianobouw en de muziek. Nog geen twintig en met al een concerto op zijn naam, begon hij intensief concertreizen te maken, waarbij hij na een tijd het Russische Sint-Petersburg als thuishaven uitkoos.

In dertig jaar tijd speelde John Field niet enkel veel, maar zijn productie als componist groeide ook flink door. Naast concerten, sonates en een twintigtal nocturnes schreef hij ook heel wat solistisch werk voor klavier. Het zijn composities die nog minder bekend zijn dan de rest van zijn oeuvre en die nu door de Ierse pianist Miceal O'Rourke zijn opgenomen.

Dat kon overigens ook pas nadat de lange tijd gesloten Russische archieven toegankelijk werden. Een aantal composities is een variatie op werk van andere componisten, maar zeker in de vier pianosonates leren we een heel interessante vroegromantische componist kennen, die de brug slaat van Beethoven naar Chopin. Een mooie cd die een onrecht onderbelicht componist in de schijnwerpers plaatst. We wensen John Field dus van harte een nieuwe toekomst toe! (JC)

John Field, *Piano Works*, door Miceal O'Rourke (piano), dubbel-cd, Chandos (distributie Laval), CHAN241-38, 20,45 euro.

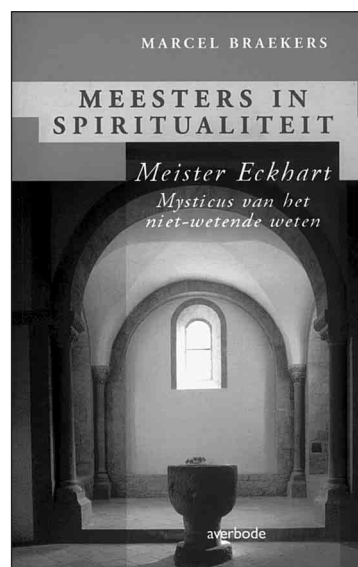
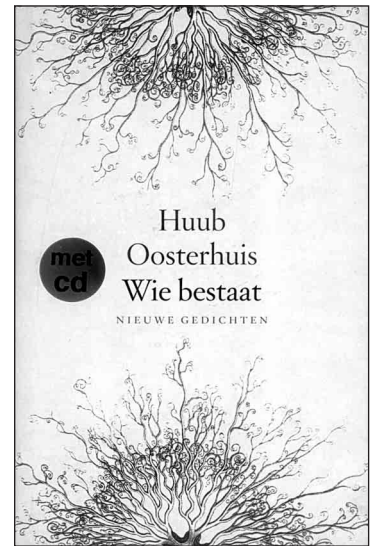
OOSTERHUIS OVER LEVEN EN DOOD

VAAK wordt Huub Oosterhuis in verband gebracht met kerkliederen. Onze eigen kerkelijke liedboek, *Zingt Jubilate*, neemt inderdaad een ruime selectie van deze Nederlandse dichter en liedschrijver op. Toch doet Oosterhuis meer dan mensen laten zingen. In deze dichtbundel kunt u proeven van nieuwe gedichten van de meesters hand. Na een opstapje onder de noemer *zon maan sterren* verschijnt het deel *Afscheid van Claus (15 oktober 2002)*. Acht gedichten die laten voelen dat prins Claus Oosterhuis na aan het hart lag.

Het laatste deel voor de epiloog voert Oosterhuis je mee op zijn bedevaart naar Rome. Zijn bewondering voor Johannes XXIII blijkt de motivatie voor de pelgrimage te zijn, lezen we in een van de gedichten in dit deel: *Maar om paus Johannes Roncalli / die mij optilde en het goed wijf land liet zien - / die op 11 oktober 1962 / bij de opening van het Tweede Vaticaans Concilie / uit zijn pauselijke draagstoel stapte / en te voet het Heilige naderde / waar heel de mensheid / aan het woord zou komen / en ieders klacht en schreeuw om recht / gehoord.*

Voor de liefhebber zijn achteraan ook enkele aantekeningen vermeld die deze gedichten een beetje verduidelijken. Daarbij las Oosterhuis meer dan vijftig van deze nieuwe gedichten voor uit deze bundel en die vindt u, netjes geperst, op een bijbehorende cd. (TH)

Huub Oosterhuis, *Wie bestaat. Nieuwe gedichten*, Ten Have, Kampen, 2008, 110 blz., 19,90 euro, ISBN 978 90 259 5858 9.

te verduidelijken. Heidegger, Rilke en zoveel anderen passeren de revue. Opvallend is wel dat de middeleeuwer één van de eersten was die schreef in de volkstaal, het Duits in zijn geval, en zich richtte naar een breed publiek. (EDS)

Marcel Braekers, *Meister Eckhart. Mysticus van het niet-wetende weten*, Altiora, Averbode, 2007, 275 blz., 16,50 euro, ISBN 978 90 317 2522 9.

MEISTER ECKHART GELEZEN

IN DE REEK *Meesters in spiritualiteit* van uitgeverij Averbode verscheen van de hand van dominicaan Marcel Braekers een gedegen werk over figuur, denken en werk van zijn middeleeuwse medebroeder Meister Eckhart (1260-1328), een van de belangrijkste mystici en een cruciale figuur in de zogeheten negatieve theologie. Wat wij zeggen over God, is niet God. God gaat ons godsbegrip te boven. Braekers wil niet zozeer een zoveelste inleiding schrijven, als wel op zoek gaan naar wat kracht geeft voor een zoekend en gelovig leven vandaag. Daarbij gebruikt hij de teksten van de middeleeuwse dominicaan als handleiding. Ook verwerkt hij in zijn betoog grote poëzie om de wezenlijke boodschap te verduidelijken.

In die zin is het ook een hoogstpersoonlijk boek geworden, en de auteur begint ook met een zeer persoonlijk voorwoord over zijn eigen geloofsweg. Heel centraal staat een houding van 'niet-wetend weten'. Geen eenvoudig werk, omdat Eckharts denken op zich wel wat leesinspanning vraagt, en omdat de auteur put uit een rijke bibliotheek om een en ander

BUIGZAAM GELOOF?

HET Dominicaans Studiecentrum in Nijmegen gaf een boeiend bundeltje uit met opstellen over geloven vandaag, met name over het fenomeen dat mensen zich blijkbaar niet meer willen binden aan één Kerk, maar op zoek gaan in verschillende geloofssystemen.

De insteek is wat Hollands, maar de wezenlijke inhoud gaat ook op voor onze Vlaamse samenleving, me dunkt. Samengevat: „Ontkerkelijkheid is duidelijk een te beperkt label voor de huidige veranderingen in de religieuze beleving. Zeker is er sprake van een afnemende interesse in traditionele religie, in gevestigde kerkelijke instituten. Maar daarvoor in de plaats is een zoekerschap gekomen. (...) De geïndividualiseerde religie van de jeugd is niet slechts een teken van ontchristelijking, maar kan tevens de basis zijn voor het opnieuw uitvinden van religie, zowel binnen als buiten de context van de gevestigde Kerken.” Een hoopvol perspectief?

Interessant is de mening van theoloog Erik Borgman dat je de terugkeer van de religie in West-Europa vooral moet zien als een terugkeer van het spreken over religie. Dat gaat zeker op in ons land. Je hoeft maar de kranten te lezen. Wanneer op publieke fora de grondslagen van de samenleving aan bod komen, kan niet worden voorbijgegaan aan wat de religieuze tradities op dit vlak hebben ontwikkeld. Met name de islam, maar blijkbaar ook het christendom, daagt de wereld van vandaag uit. Hoe dat verhaal zal aflopen, is nog af te wachten. (EDS)

Leo Oosterveen (red.), *Buigzame gelovigen. Essays over religieuze flexibiliteit*, Boom, Amsterdam, 2008, 176 blz., 19,50 euro, ISBN 978 90 8506 527 2.

Het wekelijkse aanbod boeken, cd's en dvd's in *Kerk+Leven* is ook te raadplegen en te bestellen via het *Mediacenter* op de website www.kerknet.be.